

## ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΑΚΗΣ

Δημοσιεύοντες ἀμέσως μετὰ τὰς ἐν τοῖς συνόροις γενομένης συμπλοκᾶς κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον τὴν εἰκόνα καὶ σύντομον βιογραφίαν τοῦ Λεωνίδα Πετροπουλάκη, τοῦ δοξάσαντος τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα καὶ διασώσαντος τότε τὴν τιμὴν τῆς ἐξ ἐνέδρας προσβληθείσης Ἑλλάδος, οὐδ' ἐφάνταζόμεθα κἂν ὅτι μετὰ βραχύτατον χρόνον εἰς τὴν αὐτὴν θὰ εὐρισκόμεθα ὑποχρέωσιν, ἀλλ' ἤδη διὰ τὴν ἀποτίσωμεν ἐκ νέου φόρον τιμῆς πρὸς τὸν γενναῖον στρατιώτην ἀποθνήσκοντα. Ἄλλως ὅμως ἔδοξε τῇ σκληρᾷ τοῦ θανάτου μοίρᾳ ἥτις οὕτω προῶπως θέλει νὰ ἀφαιρᾷ, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, πάντας ἐκείνους ὧν ἡ στέρησις πλήττει καίριως τὴν ἐπιστήμην, τὴν κοινωνίαν, τὴν πολιτείαν τὴν πατρίδα.

Ὁ Λεωνίδας Πετροπουλάκης, γεννηθεὶς ἐκ μεγάλης καὶ εὐκλεοῦς οἰκογενείας, νεώτατος τὴν ἡλικίαν, ἀκολουθῶν τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις, κατετάχθη μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπιλοχίου εἰς τὸ τότε σῶμα τῆς ὁροφυλακῆς, μετὰ ἑν ἔτος δὲ προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασιπιστοῦ.

Δύο κυρίως σημεῖα δύναται τις νὰ διακρίνῃ, σημεῖα ἀληθῶς ἐνδοξα, εἰς τὸν στρατιωτικὸν βίον τοῦ Λεωνίδα Πετροπουλάκη: τὴν ἐπανάστασιν τῆς Κρήτης κατὰ τὸ 1866, καὶ τὰς τελευταίας ἐν τοῖς συνόροις συμπλοκάς. Ὑπολοχαγὸς ὢν εἰς τὸ σῶμα τοῦ πεζικοῦ κατὰ τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866 καὶ ὑπὸ εὐγενοῦς ἐμπνεόμενος ἐνθουσιασμοῦ, καταρτίσας σῶμα μεταξὺ τῶν πρώτων ἐκ συμπατριωτῶν του Λακωνίων κατηλθεν εἰς τὴν πολυπαθὴ νήσον σύμβουλον καὶ συμπαραστάτην ἔχων τὸν πατέρα αὐτοῦ ἵνα ἀγωνισθῇ τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα. Παράκεινας ἐν Κρήτῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπανάστασεως ἐπεδείξατο ἀρετὴν θαυμασθεῖσαν ὑφ' ἀπάντων, παρευρεθεὶς εἰς τὰς σπουδαιοτέρας μάχας. Ἐν Λασιθίῳ εἶχεν ἀντιμέτωπον τὸν Ρετζέω-Πασσάν, ὅστις μανιωδῶς εἰργάσθη πρὸς καταστολὴν τῆς ἐπανάστασεως ἐκείνης καὶ τὸν ὁποῖον τόσον καρτεροφύχως καὶ πάλιν ἀντιμετώπισεν κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Θεσσαλίᾳ συμπλοκάς. Ἀλλ' οὕτε τὸ Ἀρχάδιον οὕτε τὸ Βαφί, θυσίαι ἐκ τῶν πρωτοφανῶν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἑλευθερίας, δὲν συνεκίνησαν τὴν πεπολιτισμένην Εὐρώπην καὶ τὰ γενναῖα τῆς Ἰῆς τέκνα καὶ πάλιν ἔμεινε ὑπὸ τὸν βαρὺν τῆς Τουρκίας ζυγόν.

Ἐν Κρήτῃ προκινδυνεύων ἐξελέγη βουλευτὴς ὑπὸ τῶν συνεπαρχιωτῶν του τὸ τρίτον ἤδη καὶ ἔκτοτε διαρκῶς ἀντεπροσώπευε τὴν ἐπαρχίαν Γυθείου, ἀπαξ μόνον ἀποτυχῶν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιστράτευσιν διορισθεὶς διοικητῆς τοῦ 3ου πεζικοῦ συντάγματος κατέβλεπεν ἀτρύτους κόπους πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν, προσβληθεὶς μάλιστα ἐν τέλει ὑπὸ δεινῆς νόσου ἧς τὰ σπέρματα ἀπομείναντα ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν τάφον.

Ἐν ταῖς παρὰ τὰ σύνορα γενομέναις συμπλοκαῖς ὁ Πετροπουλάκης ἡγούμενος τοῦ κέντρου τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως καὶ ἔχων ἐπιδεξίως συντεταγμένους τὰς δυνάμεις αὐτοῦ διώκει συνέτεινε πρῶτιστά εἰς τὴν τόσον τιμήσαν τὰ ἡμέτερα ὅπλα ἐπιτυχίαν.

Ὁ νοῦμων τῆς Λακωνίας λαὸς συναισθανόμενος τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ παρέσχεν ὁ Λεωνίδας Πετροπουλάκης τῷ ἔθνει διὰ πλειονοψηφίης καταπληκτικῆς ἀπέστειλεν αὐτὸν ἐσχάτως πρῶτον ἀντιπρόσωπόν του εἰς τὸ Κοινοβούλιον. Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως ὁ γενναῖος στρατιώτης νὰ παράσχῃ δείγματα τῆς μετριοπαθοῦς καὶ ἀγαθῆς πολιτείας του ἀφαιρᾷ ὑπὸ τοῦ ἀδυσωπήτου θανάτου.

Ἡ κηδεὶα αὐτοῦ γενομένη μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπιβλητικῶς ἔδειξεν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς γνωρίζει νὰ τιμᾷ τοὺς μετ' αὐταπκρήσεως ἐργαζομένους ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὅτι, οἱ ἐκπληροῦντες τὸ καθήκον αὐτῶν ἀποθνήσκοντες ζῶσιν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐπιζώντων.

## Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩΝ

Αἱ ἡμέραι τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων παρήλθον. Τὸ Κόριε τῶν δονάμεων διεδέχθη τὰ παιδρὰ ἄσματος, οἱ μονῆρες περίπτοι τοὺς εὐθύμους χοροὺς, ἡ λιτότης τῶν νηστησίμων φαγητῶν τὴν πρώτην δαφιλὴ εὐωχίαν. Εἰς ἡμᾶς ἀνήκει νῦν τοὺς κατὰ τὰξιν ἐκδόσεως τελευταίους ποιῶντας λόγον περὶ τῶν ἐφετεινῶν Ἀποκρεῶν νὰ εἴπωμεν τὴν τελευταίαν περὶ αὐτῶν κρίσιν.

Καὶ ἡ κρίσις ἡ ἡμετέρα δὲν δύναται νὰ εἶνε διάφορος τῆς γενικῆς παρὰ πάντων ἐξενεχθείσης. Διὰ τὰς Ἀθήνας αἱ Ἀποκρεῶ ἐφέτος ὑπῆρξαν ὁμολογουμένως ἑκτακτοί. Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐπετελέσθη μεταμύρφωσις μηχανή, ὥσπερ τὸ αὐτοσχέδιον κομιτάτον νὰ εἶχεν ἐπικαλεσθῇ εἰς βοήθειάν του τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν τῆς μαγίσεως Ἀρμίδος. Ἡ πόλις μας ἐκοιμήθη ἀφ' ἐσπέρας οἷα συνήθως εἶνε, ἡσυχος, νηφάλιος, ἀθόρυβος, κονιορτώδης, παρημελημένη, ἐγκαρτεροῦσα ἐν τῇ ἀσκητικῇ σχεδὸν αὐστηρότητι τῶν ἡθῶν τῆς, ἀρκουμένη εἰς ἕνα ἢ δύο δημοσίους χοροὺς προβληματικῆς σεμνοπρεπείας, εἰς πέντε ἢ δέξις δόμιναι τετραμμένα, εἰς εἰκοσάδων σπιθαμιαίων Μικεδίωνων μὲ κράνος φαντασιῶδες ἐκ ναστοχάρτου καὶ εἰς τὰ ἐπιπρόσθετα φῶτα ὀλίγων ρητινωδῶν πυρῶν καὶ τὴν ἐπαύριον Κυριακὴν, ἐπὶ τινος ὥρας τοῦλάχιστον ἐφάνη κατὰ τι ὡς Νίκαια — ἀνευ τῶν σεισμῶν — ὡς Νεάπολις, ὡς Παρίσιοι, κατὰ τι ὡς Ἰσως καλλίτερον τῶν Παρισίων καὶ μὴ ἐκπλαγῆτε διὰ τοῦτο, ἀφοῦ αἱ παρισιναὶ ἐφημερίδες ὁμολογοῦσιν ὅτι ἐφέτος ἡ ἀπόκρεως παρήλθε ψυχροτάτη ἐν τῇ μεγαλόπολει ἐκείνῃ ἕνεκα τῶν ὑφισταμένων σοβαρωτάτων πολιτικῶν περιστάσεων.

Ἡ ἀμίλλα, ὡς προεμνητεύσαμεν, ἐθχυματούργησεν. Ὁλοι ἐπεχείρησαν νὰ κάμωσι κατὰ τι νέον, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ δὲ ταύτῃ καὶ τῇ πεποιθῆσει τῇ κοινῇ συνέρρευσεν τὸ φιλοθέαμον κοινὸν τῆς πρωτευούσης καὶ κατεπλημμύρησε τὰς ὁδοὺς ἐν συρροῇ, ἥτις εἰς οὐδεμίαν ἄλλην περίστασιν ἔχει ἕως σήμερον παρατηρηθῇ. Καὶ τὸ πρωτοφανὲς ὑπῆρξε τῷ ὄντι, αἱ δὲ μυριάδες τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης αἱ συνωστιζόμεναι μέχρις ἀσφυξίας εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς παραθύρας, εἰς τοὺς ἐξώτας καὶ εἰς αὐτὰς τὰς στέγας εἶδον ὅ,τι οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἴδῃ ἐν τοιαύταις ἡμέραις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ εὐχαριστημένη ἐκτὸς αὐτῶν καὶ ἡ φιλοκαλία, ἐν ὀνόματι αὐτῆς λαμβάνομεν τὴν τὸλμην νὰ λαλήσωμεν καὶ νὰ ἐπιφέρωμεν ὀλίγας παρατηρήσεις σήμερον, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ παρεξηγηθῶσιν οἱ λόγοι μας ἀφοῦ ἡ πνήγυρις παρήλθε πλέον καὶ σκοπὸς ἰδιοτελείας δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτούς.

Βεβαίως ἐπίνοιαι εὐφυνεῖς καὶ ἰδίως καλῶς ἐκτελούμεναι δὲν ἔλειψαν. Ὁ λαὸς μας εἶνε φύσει φιλοσκώμων, ἀρεσκόμενος εἰς τὴν διακωμῶδησιν τὸ πέπερι τῆς σατύρας εὐχαρίστως γαργαλίζει τὸν λάρυγγά του. Διὰ τοῦτο πολιτικαὶ τινες παρωδίαὶ ὑπῆρξαν ἀξιόλογοι, οἷον ὁ διὰ τῶν πλοίων παριστανόμενος ἀποκλεισμός, ἐξαίρετως ἐπιτυχῆς τὴν ἐκτέλεσιν, ἡ εὐφυνὴς παράστασις τοῦ ἰσοζυγίου ἐν τῷ προϋπολογισμῷ διὰ τῶν ἀσκῶν, ὁ κρεμάσας εἰς τὸν πετεινὸν τὸ περίσσευμα τῶν 4 ἑκατομμυρίων, καὶ αὐτὴ ἐπίσης,